

na místě přítomen a byl situaci pozoroval, neb aspoň zda bylo zejména se strany vetřelců lze o něm předpokládati, že by se byl za daných okolností oním způsobem zachoval a Sch-ovi útočiště ve své usedlosti nebyl při nejmenším odepřel.

Zmateční stížnost je v právu, i pokud postrádá v odůvodnění napadeného rozsudku zjištění o úmyslu stěžovatelů, totiž, že vnikli do domu M-ova, by tam vykonali násilí na Sch-ovi, což jest podstatnou náležitostí skutkové povahy onoho zločinu. Že o žádném z nich nebylo zjištěno, že na Sch-ovi vykonal násilí, nebránilo by nalézacímu soudu, uložit jim zodpovědnost za násilí na Sch-ovi, třebaže jim samotným činná účast na jeho výkonu prokázána nebyla, kdyby bylo zjištěno, že vnikli do M-ova dvoru vědomě spolupůsobíce s ostatními vetřelci a ve společném zlém úmyslu, vykonati na Sch-ovi násilí. Jako spolupachatelé zodpovídali by pak nejen za činnost vlastní, nýbrž za celý výsledek vědomě společného jednání, tedy zejména i za násilí jinými spolupachateli na Sch-ovi vykonané. Tohoto společného zlého úmyslu však rozsudek nezjišťuje, alespoň ne s dodatečnou jasností. Proto je výrok, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle §u 83 tr. zák. zmatečným podle čis. 9 a) §u 281 tr. ř.

Čís. 2828.

Trestnost (svádění ke spoluvinně na vyhnání plodu podle §§ 9, 5, 144 tr. zák.) vylučující stav nouze (§ 2 g) tr. zák.) předpokládá bezprostřední nebezpečí života těhotné.

(Rozh. ze dne 18. června 1927, Zm II 12/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 22. listopadu 1926, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem svádění ke spoluvinně na vyhnání plodu podle §§ 9, 5, 144 tr. zák. a přestupkem podle §u 312 tr. zák.

Důvody:

Stížnost uplatňuje v první řadě zmatek podle §u 281 čis. 4 tr. ř., protože nebylo vyhověno návrhu stěžovatelky na důkaz znalci o tom, že vzhledem ku svému zdravotnímu stavu byla nucena hledati pomoci u Marceliny P-ové ku vyhnání plodu, že jí hrozilo krajní nebezpečí života při donošení plodu a že jednala v krajní nouzi. Podle protokolu o hlavním přelíčení po rozumu §u 271 tr. ř. jedině směřodatného zněl návrh poněkud jinak, totiž byl navržen důkaz lékařem znalcem o tom, že obžalovaná musila hledati pomoc od těhotenství, ježto při jejím zdravotním stavu bylo nebezpečí při porodu o její život. Tato okolnost byla dostatečně vyjasněna výpověďmi Dra Ch-y a Dra M-a, které byly u hlavního přelíčení přečteny a nebylo proto potřebí vyslyšati o tom ještě dalšího znalce lékaře. Než nehledě k tomu byl navrhovaný důkaz právně nerozhodný. Stav nouze, t. j. trestnost vylučující neodolatelné donucení podle §u 2 písm. g) tr. zák. jest tu pouze tehdy, nastalo-li ne-

zbytí, obětovati v kollisi dvou právně respektovatelných zájmů některý z nich na záchranu druhého, při čemž statek, jenž má býti obětován, nesmí býti vyšší ceny než ten, jenž má býti zachráněn, a mimo to musí statku — tu životu stěžovatelky — hroziti bezprostřední nebezpečí. Podle zjištění nalézacího soudu stal se trestný čin v lednu 1926, kdy stěžovatelka neměla, jak sama udala, periodu teprve asi dva měsíce, a byl jí plod odebrán Drem M-em teprve v březnu 1926. Ježto podle návrhu měl znalec býti slyšen o tom, že teprve při porodu hrozilo životu stěžovatelčině nebezpečí, nemohlo se jednat o bezprostřední nebezpečí a zamítl proto nalézací soud nabízený důkaz právem (rozh. n. s. č. 1810). Stížnost uplatňuje dále zmatky podle Šu 281 čís. 9 písm. a), b), správně jen b) tr. zák. dovozujíc, že důvody uvedené soudem nalézacím o tom, že to nebyl stav nouze, jsou liché a uvádí, že tu bylo, jak potvrdili svědci Dr. Ch. a Dr. M., krajní nebezpečí pro život stěžovatelčin. Než nehledě k tomu, že oni svědci nepotvrdili, že tu bylo toto krajní nebezpečí již v době činu, neprovádí stížnost zmatek ten po zákonu, nýbrž brojí oním způsobem jen proti zjištěním nalézacího soudu, jenž zjistil a odůvodnil, že pohnutkou jednání obžalované nebyl stav nouze hlavně proto, že se obžalovaná vůbec původně v tomto směru ani nehájila a že důvod vyhnání plodu odůvodňující byl zjištěn Drem Ch-ou a Drem M-em až v březnu 1926. Bylo proto zmateční stížnost obžalované jednak jako zřejmě bezdůvodnou, jednak jako ne po zákonu, tedy vůbec neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 2829.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924).

»Přechovávání« ve smyslu prvního odstavce § 24 jest podle § 3 odsł. druhý zákona rozuměti všechny případy, kde osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelegrafní nebo radiotelefonní. Pojmu »míti u sebe« odpovídá již skutkový stav záležející v tom, že někdo má skutečně u sebe (chová) vlastní nebo cizí zařízení onoho druhu, aniž záleží na podnětu, z něhož k tomu došlo, nebo na účelu tohoto skutečného stavu a aniž sejde na době, po kterou se tak děje.

Pojem »radiotelefonní zařízení« zahrnuje v sobě jak radiotelefonní zařízení jako celek, tak i součástky takového zařízení.

V subjektivním směru stačí ke skutkové podstatě přečinu podle § 24 čís. 1 zákona jakékoliv zaviněné jednání proti zákazu zákona (§ 238 tr. zák.); omyl; propadnutí zařízení jest obligatorní.

(Rozh. ze dne 20. června 1927, Zm I 750/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 16. listopadu 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 24 čís. 1 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924.